

dr. Yuri Yatsko, fizik, psiholog

PRETEKLOST, SEDANJOST, PRIHODNOST

Znanstvenik, ki raziskuje meje znanosti, paraznanosti, ezoterike in jih prenaša v vsakdanje življenje. Ni bioenergetik, ni zdravilec, kot pravi, čeprav je v svoji dolgoletni praksi znanje iz fizike in psihologije uporabljal v procesih zdravljenja.

Kot zdravilec je med drugim šest let deloval na Madžarskem, po odmevnem časopisnem članku se je v njegovi ordinaciji zvrstilo tudi sto ljudi na dan. V Slovenijo je prvič prišel leta 1996, na povabilo slovenskih zakoncev, ki jima je pomagal. Krog njegovih klientov se je tu spet začel širiti in z ženo sta se odločila, da bosta ostala v Sloveniji. Deluje predvsem kot svetovalec številnim podjetjem, menedžerjem in vodi programe o osebnotnem razvoju, medsebojni komunikaciji in mentalnih sposobnostih. Vmes se posveča svojim raziskavam o mehanizmi delovanja civilizacije, o zgodovini jezikov ... predvsem pa še vedno poskuša z znanstvenega stališča razložiti pojave, ki jih danes uvrščamo v paraznanost.

Ste v Moskvi res delali kot znanstvenik v raketni fiziki?

Sem, da. Kot večina mladih v tistih časih, v začetku sedemdesetih let v Sovjetski zvezi, sem pač sanjal o tem, da bom junak. (nasmeh)

Se šalite?

Niti ne. Resnično sem se odločil za študij fizike, ker sem verjel, da lahko znanost reši svet. Prepričan sem bil, da je natančna znanost, torej matematika, fizika, kemija, bodočnost našega sveta. Tako so nas učili takrat. Vsi do zadnjega smo verjeli v višje cilje, v smisel našega obstoja.

Kaj pravzaprav vključuje raziskovanje v laboratorijih na področju raketne fizike? Kot fizik sem razvijal material za raketno tehnologijo, za rakete, za vesoljska plovila. To so posebni materiali s posebnimi parametri, morajo biti odporni na ekstremno visoke in ekstremno nizke temperature, pogosto vsebujejo nezdružljive elemente ... Zanimive stvari.

Kako ste tam lahko sanjali, da rešujete svet?

Rakete, vesoljska plovila so bila garancija svetovne stabilnosti in miru. Tako so nam to razložili. (nasmeh) In jaz sem verjel. Lepo je bilo verjeti, da pomagaš pri ustvarjanju nečesa velikega, kar vpliva na ravnovesje moči v svetu, kar zagotavlja mir. Čim več bo vesoljskih plovil, čim bolj visokotehnološko bodo razviti materiali, tem bolj bo stabilen mir.

Zakaj ste se potem odločili, da boste –izstopili iz znanstvenih krogov?
Na tem področju sem bil zelo uspešen, naredil sem doktorat, čakala me je perspektivna kariera. Takrat so se v Sovjetski zvezi začele pojavljati informacije o čudežnih zdravilcih. Najbolj odmevna je bila jasnovidka Džuna Davitašvili, sploh ko je začela zdraviti premiera Brežnjeva dve leti pred njegovo smrtjo. To je takrat dvignilo veliko prahu. V nekaterih člankih so hvalili njene sposobnosti vizije, uvida v prihodnost, v drugih so jo poniževali, pljuvali nanjo, češ da gre za šarlatanstvo, za prevaro. Zanj so se začeli zanimati takratna vlada Ronalda Reagana in znanstveniki na Sovjetski akademiji znanosti. Članke o raziskavah njenih sposobnosti je med drugim objavil The Scientist.

Zanimivo, da so v Rusiji zdravilci že po tradiciji povezani s politiko. Lep primer je Rasputin, ki naj bi bil sprožilec oktobrske revolucije.

Ah, Rasputin v resnici ni bil sprožilec, takšnih zdravilcev je bilo v tej ogromni deželi nešteto. Hočem reči, da so me takrat te stvari začele zanimati. Tu ni šlo za vprašanje, ali to deluje ali ne. Obe moji babici sta imeli določene sposobnosti, marsikaj sem videl na lastne oči, alternativno zdravljenje zame ni bilo čudež, bilo je del življenja, del odraščanja. A ti pojavi so me začeli zanimati kot fizika: kako to deluje kot mehanizem. Ne v smislu – je mogoče, ni mogoče – ampak kako deluje. Najprej je bil to zgolj moj hobi, ker so bile to v času Sovjetske zveze tabu teme, zaprto področje, težko je bilo priti do literature. Začel sem proučevati, se učil ene tehnike, druge tehnike, in pri vsaki iskal odgovore, kako in zakaj to deluje. V določeni fazi, ko pri gurujih, duhovnih učiteljih, jasnovidcih zdraviteljih nisem našel zadovoljivih odgovorov, sem prišel do zaključka, da morajo biti odgovori v naši glavi. Vprašal sem se: Katera veda se ukvarja z glavo? Psihologija. Začel sem študirati psihologijo. In kmalu prišel do zaključka, da je psihologija zanimiva veda, vendar pokriva zelo ozko področje naše psihe in ne daje odgovorov, ki sem jih iskal.

Kako bi potem imenovali področje, ki ga raziskujete? Je to ezoterika, alternativa, paraznanost?

Temu lahko rečemo ezoterika. Lahko mu rečemo paraznanost, parapsihologija, ni važno, kako ga imenujemo, mene je zanimalo, kaj stoji za temi pojavi. V obdobju v času perestrojke, preden sem odšel iz Sovjetske zveze, sem delal v laboratoriju, v katerem smo se zbrali fiziki entuziasti in preučevali fiziko paranormalnih pojavov. Prišli smo do presenetljivih rezultatov, zaradi katerih smo se na koncu morali odločiti, ali bomo izstopili ali ostali znotraj sistema, iz katerega ni mogoče izstopiti. Ravno takrat se je pojavila priložnost za prvi odhod v tujino. To je bila Jugoslavija, Beograd.

Zakaj? Kaj ste počeli tam?

Zdravil sem z alternativnimi metodami. To je bilo moje prvo potovanje v tujino. Ko prideš iz komunistične Sovjetske zveze, se ti odpre nov svet. Jugoslavija je bila leta 1989 sicer tik pred razpadom, a je bila navidezno, vsaj za moje oči, v največjem vzponu. Glasba, film, kultura ..., da o gospodarstvu ne govorim. Prišel sem iz Moskve, kjer je bilo na policah veleblagovnic morda pet, šest različnih izdelkov, ko sem prišel v trgovino v Beogradu, me je en teden dobesedno bolela glava od izobilja ... To je bil šok. Odkril sem, da me tudi delo v okviru ezoteričnih institucij, v katerih sem se znašel, ne zanima.

Zdravljenje je bilo zame v tistem obdobju zagotavljanje eksistence. Imel sem sicer odlične rezultate, veliko strank, a vendar me je ves čas obsedala misel, da je treba te metode še razviti.

Hkrati sem še vedno raziskoval, kaj stoji za procesi zdravljenja, sistematiziral sem ta znanja in ustvarjal svoj model komunikacije človeka z zunanjim okoljem, z ljudmi, z naravo, in prej ali slej prišel do razumevanja družbe kot celote. Ker ne moreš razumeti stanja človeka, njegovih težav, bolezni, če ne razumeš načina delovanja družbe, okolja.

Kako si kot nekdo, ki se poleg vodenja programov o komunikaciji in mentalnih sposobnostih še vedno ukvarja z zdravljenjem ljudi, razlagate, da pri določenih ljudeh vaša metoda deluje, pri določenih jo morate prilagoditi, pri določenih pa ne dosega zelenih rezultatov?

Zelo preprosto je. Z zdravljenjem se ukvarjam veliko manj, sploh to, kar delam, skorajda ne spada več k pojmu zdravljenja: gre bolj za reševanje težav. Ko je človek priprav-ljen, se v njegovem življenju pojavi oseba, ki jo lahko vidimo kot inštrument za naš notranji razvoj. Najboljše je, če si to lahko sam sebi. (nasmešek)

Kako znanost gleda na te stvari danes?

Obstaja mit o znanosti kot o nečem, kar zagotavlja verodostojno razlago stvari, v nasprotju z religijo, ki naj bi temeljila na nepreverjenih dogmah. A uradna znanost se od religioznih pogledov na svet razlikuje zgolj v različnem koordinatnem sistemu, v katerem ljudje spremljajo in opazujejo objektivno resničnost. V okviru enega sistema so stvari recimo za nas logično razumljive, kar ne pomeni, da so logično razumljive v drugem sistemu.

Že matematiki na koncu 19. in začetka 20. stoletja, kot recimo Bernhard Riemann, so razvijali ideje, da je isti objekt v enem koordinatnem sistemu lahko videti kot krogla, v drugem kot kocka, v tretjem kot črta ... Znanost je predvsem zbir velikega števila koordinatnih sistemov. Klasična fizika je en sistem, kvantna fizika spet drugi, kemija tretji, elektronika četrti, vsaka od teh vej znanosti ima drug koordinatni sistem.

Seveda obstaja možnost prehoda iz enega v drug sistem. Znanost je sistem, ki naj bi bil dosledno in logično povezan. Tam, kjer ni doslednosti in logike, temu običajno rečejo šarlatanstvo. Če vzameva za primer zahodno klasično medicino in kitajsko medicino. Zahodna medicina jo je sprejela, ne zato, ker bi bila kitajska medicina logična, znanstveno utemeljena, sprejeli so jo iz pokroviteljske pozicije, češ, 'naj bo, če že daje določene rezultate'. Tudi v tem primeru je razlika med njima le v različnem koordinatnem sistemu. Problemi, ki so težko rešljivi v uradni, klasični medicini, se hitreje rešujejo s kitajsko medicino. In obratno.

Ste mi zdaj odgovorili na vprašanje, kako povezani sta znanost in ezoterika? Marsikateri stvari, ki spadajo na področje ezoterike, lahko razložimo s sodobno fiziko, od koder prihajam sam, a te razlage so običajno preveč zapletene, da bi si jih privoščili v takšnem intervjuju. Poleg tega se pojavi vprašanje, kaj lahko v svojem vsakdanjem življenju sploh naredim s to razlago. Mistika oziroma ezoterika, če hočete, je samo drug koordinatni sistem. Drug svetovni nazor. In ker smo vsi bolj ali manj povezani, ker živimo v bolj ali manj enakih pogojih, vidimo približno podobno resničnost. Ne pa enake. Ker imamo različne koordinatne sisteme. Podobno situacijo določen človek vidi kot priložnost, drugi kot problem, tretji ne vidi ničesar.

Lahko torej po vašem znanost odgovori na vprašanja, s katerimi se ukvarjajo naj-bolj eminentni umi in mistiki sveta? Kdo smo, kam gremo?

Če želimo razumeti, kaj se dogaja v našem življenju, v naši družbi, moramo najprej pogledati, kaj se dogaja z našo civilizacijo. Ne zato, ker je to bolj enostavno, temveč ker se lahko tako lažje čustveno odmaknemo in lažje vidimo ter razumemo stvari. Civilizacijo lahko primerjamo z velikim, mogočnim in zahtevnim strojem, ki je bil v preteklosti ustvarjen z namenom in ni produkt naključnih naravnih procesov, temveč načrtnega in usmerjenega procesa. Koncepta, vizije, načrta.

Načrta? Kdo potem po vašem stoji za tem načrtom?

Kot sem rekel, je bil koncept civilizacije ustvarjen v davni preteklosti.

Kdaj? Govorimo o času Babilona, starega Egipta?

Ne, s tem mislim na zelo zelo daljno preteklost. Zato na tem mestu ne bi šla v podrobnosti, ker bi jih, če ne bodo razložene natančno, lahko kdo napačno razumel. Po uradni interpretaciji naše zgodovine naj bi pred nekaj tisoč leti na območju, ki se razteza na ozemlju vzhodne Evrope, Balkana in Rusije, živela primitivna ljudstva. Zato se postavlja logično vprašanje, kako bi lahko ta ljudstva sploh ustvarila koncept naše civilizacije.

Problem je v tem, da je bila naša preteklost oziroma realna zgodovina izbrisana, da so nam v zadnjih petsto letih postopoma vgradili novo, umetno razumevanje naše zgodovine, s katerim so nam hkrati onemogočili realno razumevanje zgodovinskih dogodkov.

V smislu, 'da zgodovino pišejo zmagovalci'? –

Tako. A če ne razumemo naše preteklosti, ne moremo razumeti naše sedanjosti in prihodnosti. Zgodovina je eden od ključnih mehanizmov za upravljanje naše civilizacije. Če je ta zgodovina namerno izbrisana, kakšen uvid sploh lahko imamo v to, kar se dogaja?

Se torej ne strinjate z uveljavljenim prepričanjem, da kot civilizacija kljub vsemu napredujemo?

Morda napredujemo kot civilizacija v smislu kolektivnega pojava, vendar smo kot posamezniki podvrženi nenehni degradaciji. Če vzameva za primer klasično literaturo 19. stoletja, je ta za večino mladine že nepojmljiva, nerazumljiva. Zanje potrebujejo slovar, ki je trikrat debelejši od romana Vojna in mir. Ne le da mladi morda razumejo le tretjino vseh besed, ne razumejo niti globine čustev niti medsebojnih odnosov, ki jih je opisovala takratna literatura. Pred kratkim sem na Oprah Showu ujel voditeljico, ki je pozivala mlade, naj berejo klasike, saj obstajajo slovarji, ki jim bodo razložili, kaj pomenijo določeni izrazi, določena čustvena stanja, zgodovinski pojmi ... Je to znak razvoja? Po mojem ne. Podatki tudi kažejo, da je zdravstveni potencial sodobnega človeka tretjina zdravstvenega potenciala človeka, ki je živel pred osemsto leti.

Čeprav velja prepričanje, da je kakovost življenja danes veliko boljša in umrljivost manjša.

To je večinoma manipuliranje s statističnimi podatki. Umrljivost na nižji stopnji? Na Zahodu morda, a če gledamo svet kot celoto? Dejstvo je, da so bili naši predniki zelo visoko razviti in bistveno bolj zdravi. Njihovo življenje je bilo večinoma bolj kakovostno, ne toliko umetno podaljševanje življenja s farmacevtskimi pripravki.

Zakaj je problem civilizacije aktualen prav zdaj in zakaj ni bil pred štiridesetimi leti? Zato, ker živimo v zelo zanimivem obdobju.

Zakaj je prav to obdobje tako zanimivo?

Ena izmed razlag je, da v naši družbi obstajajo različni cikli: cikel generacijskih sprememb traja od petnajst do dvajset let in se v zadnjem času podaljšuje. Drugi cikel so tehnološke spremembe. Ta tehnološki cikel se je zelo skrajšal, zato smo se ljudje prisiljeni v enem življenju večkrat učiti na novo, od začetka. Odprl se je širok dostop do informacij, s tem pa se je pojavila večja nevarnost, da bodo ljudje začeli dojemati, kaj se dogaja z našo družbo. Da bodo postali bolj kritični do ustroja naše civilizacije.

Zaradi tega potekata dva vzporedna procesa: prvi je intenziven proces poneumljanja ljudi, če pogledamo samo osnovnošolsko izobraževanje ali bolonjski izobraževalni sistem. To ni le moje mnenje, ampak skupno mnenje ruskih znanstvenikov, ki so podpisali peticijo, v kateri so trdili, da je bolonjski sistem v bistvu 'sistem poneumljanja človeka'.

Drugi proces je informacijski cunami: na spletu je devetdeset odstotkov junk informacij. Ljudje v tem oceanu različnih informacij težko izberejo prave, ki jim omogočajo realno znanje. Poleg tega sistem ponudbe informacij deluje po principu zasvojenosti, pri čemer je droga internet. Posledice so vse pogostejša izguba smisla, odtujenost, depresije. Velikokrat sem govoril z ljudmi, ki so mi rekli, da so vso noč brskali po internetu, a mi recimo niso znali povedati, kaj točno so prebrali ali se naučili.

Ste mi zdaj odgovorili na vprašanje, zakaj, v čem se vam zdi to obdobje civilizacije, v katerem smo, tako vznemirljivo, tako prelomno?

Preprosto: ker imamo zdaj izjemno možnost, da izstopimo iz tega koncepta civilizacije in prestopimo v drugega. Res je, da je zaradi poplave informacij naše življenje postalo bolj kompleksno, a hkrati imamo lažji dostop do informacij: z znanjem lahko izluščimo prave informacije, lahko pogledamo, kaj se je dogajalo, kaj se dogaja in kaj se bo dogajalo.

Kot sem rekel: za to, da bi razumel človeka in njegovo ravnanje, je treba pogledati širšo sliko, v katero je človek vpet. To je civilizacija. Obstajajo različni mehanizmi oziroma nivoji upravljanja civilizacije. En način je poznan vsem. Gre za strukturne mehanizme upravljanja na nivoju države: vlada, parlament, različne ustanove, združenja in tako naprej. A to so samo marionete. Dejansko družbo upravljajo nestrukturni, veliko močnejši mehanizmi. Ti delujejo na več ravneh, jaz sem jih recimo našel osem. Vsi delujejo po istem principu: na vsakem nivoju ljudje delujejo v lastnem interesu in se ne zavedajo, da v resnici uresničujejo interese višjih nivojev.

V Sobotni prilogi ste kot prvi in najbolj preprost mehanizem za nadzor omenili vojno. Agresijo.

Ker je najbolj preprost in primitiven mehanizem za upravljanje in ker daje hitro vidne rezultate. Prvo pravilo mehanizma agresije je, da je agresor, ki začne vojno, že vnaprej obsojen na to, da jo bo prej ali slej izgubil. Poglejmo Nemčijo v obeh vojnah, pogledjmo ZDA v zadnjih desetletjih. Z vidika delovanja naše civilizacije so bile ZDA v trenutku, ko so začele z vojno obvladovati svet, obsojene na poraz. Naslednji mehanizem je genocid, ki predstavlja mehanizem uničevanja genofona prebivalstva. Genofond je izjemnega pomena, kajti če je ohranjen genofond, je ohranjen tudi rodovni spomin, ki je v preteklosti igral pomembno vlogo. Če je bila ohranjena rodovna linija in ni bilo genskih motenj, se je prek genofondov ohranilo absolutno vse znanje zavesti ter spominov od prednikov. Zamislite si, kakšni potenciali so to bili oziroma zmožnosti posameznikov, ki so veliko znanja pridobili že ob rojstvu in ga nato samo še nadgrajevali.

Kje so te informacije shranjene danes? V naši DNK?

V DNK in tudi na bolj tankih informacijskih nivojih zunaj naših teles, s katerimi so povezani naši možgani. Informacij ne ohranjamo samo v možganih, ampak nam ti zgolj omogočajo povezavo s tanko plastjo, ki je v resnici informacijsko medmrežje planeta.

Imate vi dostop do teh tako imenovanih informacijskih plasti?

Imam, vendar le do določene meje. Ker sem predvsem znanstvenik, sem profesionalno deformiran do te mere, da se nanje ne morem opirati. (nasmešek) Da ljudje ne bi imeli dostopa do teh informacij, saj bi tako postali premočni in manj obvladljivi, so tisti, ki si želijo manipulirati s svetom, zavestno sprožili mehanizem genocida nad prebivalstvom. Sredstva tega navidezno mehkega genocida so danes tobak, alkohol, gensko spremenjena hrana, zdravila in droge. Kot vidimo, se zadnje čase pojavlja absurd, da so cigarete predstavljene kot glavno zlo, hkrati pa v teve nanizankah mirno oglašujejo mehke droge, zdravila in alkohol kot del določenega življenjskega stila.

Sami niste nikoli poskusili katere od halucinogenih substanc z namenom večjega uvida, kot so to počeli nekateri mistiki ali literati, recimo Henry Michaux, Atonin Artaud ali Aldous Huxley?

Ne. Vsa ta stanja lahko dosežem z drugimi metodami, ki so, vsaj za mojo telesno konstitucijo, bolj primerne in vsekakor manj škodljive za moje možgane. V eni od zadnjih knjig Carlosa Castañede učenec vpraša učitelja Don Juana, ali so vse halucinogene snovi, ki mu jih je dal, kot recimo peyotel, abogain, škodljive, in ta mu odgovori, da načeloma so, a ker je bil Castañeda tako zaprt za druge sfere, jih je pri njem uporabil zato, da bi se v njegovi glavi nekaj premaknilo. Don Juan je znal te droge pravilno uporabiti.

Ste tako strogi tudi pri alkoholu? Spijete kdaj kozarec vina?

Seveda v družbi kdaj spijem kozarec, vendar ne zato, da bi se opil. Ker dobro vem, da pretirana uporaba alkohola prav tako kot droge počasi uničuje možganske celice, sem pri tem pazljiv. Zanimivo je, da prav v Rusiji, ki zdaj velja za državo, v kateri se vodka množično konzumira, do vladavine Petra Velikega sploh niso uporabljali –alkohola.

Peter Veliki naj bi svoje dvorjane dobe–sedno silil k pitju vodke, to naj bi bil eden od njegovih načinov mučenja.

Alkohol je prišel z zahoda v času dekadence. Indijanci in Kitajci recimo nimajo encima za razgradnjo alkohola. Pri severnih Indijancih je beli človek, ko je odpovedal prvi mehanizem nadzora, torej vojna, nadaljeval genocid z alkoholom. Podobne negativne učinke na človekove možgane imajo tudi dodatki v hrani. V ZDA so na šolah naredili poskus, pri katerem so določeni skupini učencev nehali dajati predelano hrano z dodatki. Čez tri mesece so učenci postali bolj umirjeni in začeli dosegati bistveno boljše rezultate pri učenju. Druga skupina učencev, ki je še naprej uživala enako hrano z dodatki, je ohranila standardne simptome nemirnosti, dekoncentracije, kar se kaže tudi v povečanju simptoma hiperaktivnosti.

Kot najbolj prvinska mehanizma za obvladovanje civilizacije torej vidite vojno in genocid. Kaj je nad njima, katerim interesom sta podrejena?

Nad njima je finančno–kreditni bančni sistem, ki se je pojavil kot nadgradnja grobega sistema suženjstva. Današnji finančno–kreditni sistem je samo bolj prefinjena oblika tega suženjstva, saj nam daje občutek iluzije, da nam pomaga, da postajamo vse bolj neodvisni od denarja oziroma virov zaslužka. Zmotno je tudi misliti, da bogatejši državljani niso odvisni od družbe. Morda je takih samo nekaj odstotkov.

Tako se ustvarja iluzorna hierarhija bogatih, čeprav je v resnici vsak od njih dejansko odvisen od družbe, davkov, finančnega sistema. Nenehno morajo namreč ustvarjati zaslužek, da lahko ohranjajo svoj status v družbi.

Tudi v slovenski družbi je večina bogatašev vpeta v isti sistem odvisnosti, tako kot srednji in nižji sloj, vendar v drugih dimenzijah. Mehanizmi delovanja finančno-kreditnega sistema so na neki način določeni že v Svetem pismu. Tam med drugim piše, da je 'Bog izbranemu ljudstvu povedal, da ne smejo posojati zlata, denarja in stvari z obrestmi svojim bližnjim in sorodnikom, lahko pa posojajo zlato, denar z obrestmi tujcem. Tako tujca spremeniš v svojega sužnja.' To ne pomeni nič drugega kot to, kar se dogaja danes: sprejemanje denarja, zlata, stvari z obrestmi ljudi spreminja v sužnje, kar se kaže tudi v naši družbi, ki postaja vse bolj družba sužnjev in hlapcev.

Naše življenje je vse bolj odvisno od finančno-kreditnega bančnega sistema. Zdaj v času krize smo se ponovno zavedli, kako nevaren je ta sistem, saj lahko, če le malo zataji, resno ogrozi delovanje družbenega sistema in življenje ljudi.

Ustvarjanje tovrstne odvisnosti s posojili in manipuliranje z ljudmi in denarjem je bilo vedno v rokah konkretnih skupin in nikoli, kot še vedno zmotno misli večina, v rokah države. Večina je še vedno prepričana, da ima država vlogo in nadzor nad tiskanjem denarja, kar je daleč od resnice. Denar so tiskali in kovali oziroma menjavali denarni mešetarji, ki jim danes pravimo bankirji. Julij Cezar je bil eden prvih imperatorjev, ki je tem skupinam odvzel vlogo, jo prenesel na rimsko državo in to plačal z življenjem.

Kaj se je zgodilo s Slovenijo z vstopom v evroobmočje?

Slovenija je z vstopom v sistem evra izgubila nadzor nad tiskanjem denarja in tako odgovornost za stabilnost in prihodnost prenesla na Evropsko unijo. Vprašanje je, ali je Unija prevzela to odgovornost.

Raziskave v Švici so pokazale, da ima petdeset korporacij v rokah skoraj devetdeset odstotkov svetovnega gospodarstva in bančnega sistema. Do tega so te korporacije prišle predvsem z manipulacijo obstoječega finančno-kreditnega bančnega sistema. V tem obdobju, ko se proces globalizacije končuje, ljudje ta načrt lažje in jasneje vidimo, kakor so ga videli ljudje v preteklosti.

Recimo v ZDA sta bila denar in tiskanje denarja vedno v rokah bankirjev zasebnikov. Eden od vplivnejših ameriških predsednikov Andrew Jackson je sprožil vojno proti centralni banki, ji odvzel pravico do tiskanja denarja ter jo dal v roke državi. Edini ameriški predsednik, v čigar mandatu je bil izplačan državni dolg, je bil prav tako Andrew Jackson in ZDA je takrat dosegla najvišjo hitrost razvoja.

Nanj je bilo izvedenih nekaj atentatov. John Kennedy, ki je v svojem mandatu prav tako začel nov sistem tiskanja novega tipa ameriškega dolarja, je poskus plačal z življenjem. Andrew Jackson je bil edini ameriški predsednik, ki je premagal centralne banke ZDA. Bankirji so ga nenehno opozarjali, da bodo, če ne bo nehal s svojim načrtom, umetno sprožili krizo. Tako da je mišljenje, da je ekonomsko krizo povzročil naravni proces, zmotno. Današnji ekonomski sistem je zelo enostaven: če povečaš količino denarja v obtoku, se avtomatično poveča količina dobrin in uslug, in obratno. Banke odločajo, koliko denarja bo v obtoku, seveda ne majhne, lokalne banke, kot recimo NLB, ampak govorim o velikih bančnih -konglomeratih.

Zanimivo, da ste v tej 'piramidi nadzora in upravljanja družbe' nad bančni kreditni sistem postavili medije. Imamo mediji res tako močno vlogo?

Mediji so zelo močen mehanizem nadzora in upravljanja, močnejši, kot se zavedajo. Po mojem so približno na isti stopnji moči kot finančno-kreditni sistem. Mediji ne samo da informirajo o dogajanju v naši družbi, temveč na neki način celo kreirajo dogodke naše družbe. Na primer, kadar začnejo množično pisati o terorizmu, se bo število terorističnih napadov povečalo.

Hočete reči, da naj bi bil tudi razrast -terorizma povezan z mediji?

Gotovo so mediji soudeleženi pri tem procesu. Terorizma brez ustrezne finančne podpore ne more biti, saj potrebuje ljudi, sredstva in reklamiranje, ki je v medijih zelo drago. Zdaj pa pomislite, koliko stane stran v nekem časopisu ali oglaševalski čas na televiziji. Mediji opisovanju, analiziranju in poročanju o terorizmu danes namenijo ogromno časa in prostora. Ko so enega od voditeljev terorističnega napada vprašali, zakaj je njegova skupina izvedla teroristični napad, v katerem je bilo največ žrtev med otroci in civilisti, je rekel, da so s tem dosegli večji učinek v medijih. Tako da lahko rečemo, da mediji s poročanjem, večinoma nezavedno, na neki način 'sponzorirajo' terorizem, ki bi brez tega začel ugašati. Tudi na terorizem je treba gledati kot na del sistema.

In vendar je osnovno poslanstvo vsakega dobrega novinarja poročati o dogodkih. Tu gre za osnovno pravico javnosti do obveščeniosti.

Gotovo. A treba je ločevati med obveščanjem in reklamo. Mediji lahko obveščajo o dogodkih in to nekateri novinarji delajo zelo dobro, lahko pa širijo negativne informacije. Vsi vemo, da danes v medijih nenehno poslušamo in beremo o umorih, ropih, prostituciji, nasilju in epidemijah. Lahko se samo vprašamo, ali se v našem vsakdanjem življenju res dogajajo samo ali v večini negativne stvari.

Če smo nenehno bombardirani z negativnimi informacijami, bodo po zakonu o delovanju naše resničnosti vse te negativne stvari postopoma postale del našega resničnega življenja. Bolj ko smo na vsakem koraku soočeni s takšno platjo življenja, bolj se nezavedno poistovetimo s takšnimi dogodki in počasi prehajamo na tisto linijo razvoja dogodkov, v kateri se ti negativni dogodki dejansko začnejo dogajati bolj pogosto in bolj -množično.

Kako deluje ta princip? Če se osredotočaš na določene dogodke, prav ti počasi po-stanejo tvoja realnost in se začnejo po-gosteje dogajati tudi v tvojem življenju?

Negativne informacije pri nas vzbujajo negativna čustva, strah, posledično celo zasvojenost. Mediji od tega živijo in tako dobijo več bralcev in s tem seveda več -finančnih sredstev.

V realnosti so ti dogodki drugače porazdeljeni, vendar je sistem medijev organiziran tako, da nam počasi vsiljujejo svojo negativno resničnost o vojnah, epidemijah in terorizmu. Mediji bi se morali bolje zavedati svoje pomembne vloge in začeti več poročati tudi o pozitivnih dogodkih, ki jih je na srečo več kot negativnih, a o njih ne poročamo na tak način. Govorim o dosežkih slovenskih izumiteljev, uspešnih umetnikov, podjetnikov ...

Ne gre samo za to, da bi lastnik ukazoval novinarju, kaj naj piše in kako naj o tem poroča, ampak že sam sistem postavi novinarja pred situacijo, da mora izbirati, kaj in kako bo poročal o čem, sicer ga bo sistem izvrigel. V tekmi nabiranja števila ogledov novic na spletu, zviševanja gledanosti ali branosti, bo novinar, ki se bo temu uprl, postal neuporaben za interese kapitala. Tako smo priča samocenzuri že pri novinarjih. Mediji so tako prepričani, da delujejo za svoj lastni interes, da bi privabili čim več bralcev in gledalcev, dejansko pa so podrejeni višjim nivojem obvladovanja civilizacije.

Kot sem rekel: mediji in finančno-kreditni sistem so odvisni drug od drugega, po moči so si lahko celo enakovredni. Nad obema sistemoma nadzora je ideologija, pod to spadajo vsi -izmi, socializem, komunizem, fašizem, kapitalizem ..., vse religije. Vsaka ideologija deluje po principu 'deli in vladaj'. To ne pomeni nič drugega kot to, da je treba ljudstvo razdeliti na čim več skupin, ki bodo med seboj v konfliktu, tako jih lažje nadzoruješ. Vsem voditeljem je jasno, da lažje obvladuješ sprte strani. Če pogledamo vse ideološke strukture, so kot dobro uglašen orkester. Vsak igra svoj inštrument, vse je v interesu ideologije. Vsak voditelj določene stranke deluje v interesu ideološkega področja, ki ga zastopa, in se hkrati ne zaveda, da je podrejen mehanizmu, ki so nad njim. Hkrati so tu osebni motivi, saj vemo, da nekatere politike privlači denar, druge moč in oblast, tretje slava.

Kako se sploh 'rodi' ideologija?

Ljudje niso neumni, zato jim moraš najprej dati košček resnice, v katero je zavita laž, ki je človek sprva ne opazi. Ko človek začne verjeti v določeno ideologijo, pade v sistem. Ideologija deluje po sistemu 'deli in vladaj', v njenem interesu je, da se različne skupine bojujejo med sabo. Enako se dogaja med religijami, ki so na začetku spravne in željne sodelovanja, sčasoma pa se zaradi majhnih razlik razdelijo in se začnejo spopadati in izključevati. Vemo, da je krščanstvo razpadlo na več vej, podobno se je zgodilo z islamom.

Hkrati je bistvo vseh religij, vsaj v njihovih mističnih komponentah, isto: ljubezen do sebe, do bližnjega, do Boga.

Seveda, vse religije govorijo o ljubezni, Bogu, paradoksalno pa je, da se v trenutku, ko gre za interese voditeljev in konkretne religije, ta ljubezen spremeni v sovraštvo in jezo. Pomislimo samo na križarske vojne, na inkvizicijo, da o sodobnih verskih vojnah ne govoriva. Pravzaprav je večino vojn v naši civilizaciji podprla cerkev. Podobno kot je to v preteklosti počelo krščanstvo, zdaj to dela islam.

V svetu smo tako priča paradoksalni situaciji: ista ideološka gibanja v enem delu sveta Zahod podpira in financira kot borce za demokracijo, na drugem delu sveta pa se borijo proti njim kot teroristom. V resnici se vsi financirajo iz istega vira in imajo istega vodjo. Fundamentalisti, ki se žrtvujejo za ceno lastnega življenja, te laži ne vidijo. To je glavni namen ideologije, da 'deli in vlada' različnim skupinam, pripadnikom, ki delujejo kot dobro uglašene lutke.

Fašizem kot ideologija nikoli ne bi mogel obstajati, če ne bi bilo njegovega protipola – antifašizma, in obratno. Tako kot terorizem ne bi mogel obstajati brez boja proti terorizmu. Nad ideologijo obstajajo še močnejši mehanizmi, edina razlika med njimi je, da vsak višji nivo deluje počasneje in da je za rezultate sprememb na teh nivojih potreben daljši čas.

Ne predstavljam si, kateri 'mehanizem upravljanja civilizacije' je lahko 'močnejši' od ideologije ali finančno-kreditnega sistema.

Nekaj, kar ima še močnejši vpliv na dogajanje. To je znanje o preteklosti. To je zgodovina. Zakaj? Ker preteklost določa prihodnost. Zakaj se v Sloveniji še vedno ne morejo opredeliti glede povojnih dogodkov? Ker je od tega, kako se bodo opredelili, odvisno, kako se bo razvijala Slovenija v prihodnje. Zato vsi, ki pridejo na oblast, najprej začnejo spreminjati zgodovino. In poglejte, dogodke pred sedemdesetimi leti danes ljudje že interpretirajo popolnoma drugače. Povojna zgodovina je postala osnovno sredstvo manipulacije.

Vsi, ki so kdaj prišli na oblast, so se tega najprej zavedali in najprej začeli oblikovati zgodovino. Zgodovina, ki jo poznamo, je pravzaprav velika prevara. V svojem raziskovanju sem prišel do zaključka, da je bila skoraj vsa zgodovina naše civilizacije, ki jo poznamo kot uradno zgodovino, napisana od 15. do 17. stoletja. O tem obstaja ogromno dostopnih informacij, ki pa se, kot običajno, izgubijo v oceanu drugih informacij. Med drugim se je s tem ukvarjal že Isaac Newton. Ste se kdaj vprašali, kako to, da Slovani, ki pokrivajo skoraj šestino Zemlje, do leta 1000 sploh nimajo zgodovine? Se vam to ne zdi malo nenavadno? Uradno mnenje je, in zdaj govorim o zgodovinarjih, znanstvenikih, arheologih, da so bili Slovani barbari, ki niso imeli svoje pisave; slovanska mitologija večinoma ni ohranjena, imena bogov izbrisana. Najdemo jih lahko samo še v jeziku.

Po drugi strani sem med študijem naletel na številne informacije, ki pričajo o tem, da je tudi pred tisoč leti morala obstajati močna slovanska kultura. V Rusiji na jugu Urala so bila mesta, stara več štiri tisoč let, kot na primer Arkaim, ki so že imela sistem kanalizacije, prečiščevanja zraka, prostore za izvajanje kulturnih in religioznih obredov. V Ukrajini so našli izkapanine mesta, ki so stare trideset tisoč let in o katerih nihče ne poroča. Obstajajo arheološki izsledki določenih civilizacij, a podatki ne pridejo v javnost.

Ste lahko bolj konkretni?

V mestu Kemerovo so v rudnikih premoga našli arheološke artefakte, več grobov. Najstarejša je krsta Tisulske princese, njeno starost ocenjujejo na okrog osemsto milijonov let; zgornji del krste je prozoren, spodnji iz marmorja. V krsti je posebna tekočina roza barve, v njej pa popolnoma ohranjeno žensko truplo. To popolnoma poruši teorijo o nastanku človeka. V knjigi *Prikrita zgodovina človeške rase* avtorja Michael Cremo in Richard Thompson govorita prav o težavah, ki so jih imeli arheologi, kadar so naleteli na artefakte, ki bi lahko porušili teorijo o evoluciji.

Teh primerov je že toliko, da jih ne moreš skriti. In to ruši vse teorije uradne zgodovine. Vojska je najdbo takoj vzela pod svoje okrilje in zbrisala sledi. Te informacije o novih zgodovinskih dejstvih zdaj ponovno prihajajo v javnost. O tem govorim: kdor obvladuje zgodovino, obvladuje svet. Nad zgodovino obstaja še močnejši sistem, in sicer sistem vrednot. Zaradi tega naša družba govori o krizi vrednot, kulture, ki se kaže v jeziku, pisavi.

Če uničimo kulturo in jezik določenega naroda, to pomeni, da je ta narod obsojen na propad. Tudi zgodba o jezikih je v uradni znanosti še vedno tabu tema. Številne teorije uglednih znanstvenikov dokazujejo, da je večina sodobnih jezikov nastala iz na eni strani praslovanskega in na drugi strani praarabskega jezika. Ta dva jezika sta se pojavila istočasno kot dve polovici matrice, v kateri je zapisano vse znanje o našem vesolju.

Ne razumem.

Če recimo v praslovanskem jeziku opišemo neko rastlino in njeno ime začnemo brati v različnih smereh, lahko v teh novih besednih zvezah najdemo vse značilnosti te rastline. Čeprav to zveni neverjetno, se s tem že ukvarja sodobna znanost.

Ostala sva pri vrednotah. Kje je torej zametek krize vrednot naše družbe, na katero opozarjajo filozofi, sociologi in znanstveniki?

Vrednote se spreminjajo zelo počasi. Če kot družba spremenimo vrednote zdaj, se bo to pokazalo čez recimo sto let, ne prej. V 19. stoletju so bile recimo načrtno spremenjene vrednote, sploh v obliki teorij Darwina in Marxa. Zakonitosti Darwinove teorije, da v naravi obstajajo mehanizmi selekcije, po katerih zmaga najboljši in najmočnejši, je marksizem prenesel na družbo.

Problem je v tem, da so prav negativni vidiki kapitalističnega sistema, ki jih je Marx kritiziral, danes osrednje vrednote naše družbe. Pohlep, dobičkonosnost, izkoriščanje šibkega, zmaga najmočnejšega. Marx je s Kapitalom pravzaprav legitimiziral kapitalizem. Lahko bi rekli, da je zabetoniral idejo materializma, torej idejo, da materija formira našo psiho, ne pa obratno. Če to sprejmemo, sprejmemo tudi koncept, da ne moremo spremeniti ničesar.

Kaj se v tem smislu dogaja z družino, ki sicer navidezno še velja za 'eno od pomembnejših vrednot naše družbe', je pa vse bolj jasno, da se zelo spreminja. Družina je bila za družbo vedno izjemno pomembna, saj je ohranjala vrednote in stabilnost družbe. Tudi zato se je skozi zgodovino nenehno spreminjala in se prilagajala družbenim interesom. V antiki je bil na primer precej razširjen tip družine, ki je tolerirala razvrat, promiskuitetnost in pijančevanje. Nam je znan predvsem model družine, ki se je začel oblikovati konec 19. in v začetku 20. stoletja; takrat je družba potrebovala prenos vrednot in stabilnosti, posledično pa tudi stabilno družino. Sodobni družbeni procesi v ospredje postavljajo individualizem, ambicioznost, ki vodi v popolno odsotnost, nepovezanost posameznikov. Zaradi tega se stare vrednote v družini rušijo in se počasi oblikujejo nove, v katerih ni več jasno definirane vloge moža in žene, odgovornosti do vzgoje otrok, otroci so prepuščeni vzgoji množičnih medijev, sploh interneta, oglasov računalniških igrice, in tako družba vse bolj vpliva na družino.

Kako bi se lahko izognili tem procesom, če sploh?

Problem je v tem, da smo s kultom mladosti in mladega uspešnega posameznika začeli načrtno razvrednotenje starosti kot vira modrosti, ki prehaja iz roda v rod. Starejši ljudje so živa priča zgodovine, lahko ponudijo ključ za razumevanje sedanosti, prav zato se zdi, da je razvrednotenje starosti v naši družbi namerno.

Družbi ni v interesu, da bi 'žive priče zgodovine' imele prevelik vpliv.

Posledica uničevanja vrednot starejših kot nosilcev modrosti naše družbe je, da so starejši v tem svetu izgubili smisel obstoja, od tod tudi vse večji pojav

Alzheimerjeve bolezni. Na območjih, kjer živijo stoletniki, vidimo, da so starejši ljudje veliko bolj zadovoljni sami s sabo, celo ponosni, saj se še vedno vidijo kot nosilce modrosti. Spremembe teh vrednot se niso zgodile zdaj, temveč so bile sprožene pred petdesetimi ali sto leti. Ti mehanizmi delujejo zelo počasi in močno, a na njih stoji koncept vizije razvoja naše civilizacije, v kateri je smer jasno definirana. Velik del te vizije je mogoče najti v stari zavezi Svetega pisma.

V preteklosti je potekal boj med različnimi vizijami civilizacij, v katerem je zmagala zahodna, tako imenovana anglosaška vizija. Poleg nje obstaja tudi kitajska vizija civilizacije, ki se zdaj uspešno širi in razvija in ne skriva ambicije, da si želi prevladati. Poleg anglosaškega in kitajskega koncepta obstajajo še drobci ostankov nekoč staroslovanskega koncepta. Ta nenehni konflikt med vzhodom in zahodom je namenjen uničenju zadnjih drobcev te vizije.

Kje je v tem Slovenija? Kje vidite možnosti za razvojno strategijo Slovenije?

Slovenija spada v skupino držav brez lastne vizije in lastnega koncepta države. To je glavni vzrok za njene težave. Dokler tega koncepta ne bo začrtala, ne more naprej.

Pred razpadom Jugoslavije je imela Slovenija jasen razvojni koncept, začrtan še v okviru stare Jugoslavije. Sledil je koncept osamosvojitve. Ko je bil ta cilj dosežen, so postavili nov cilj: napredek v okviru novih tranzicijskih postkomunističnih držav in nato vstop Evropsko unijo. Po dosegu tega cilja je vizija Slovenije postala nejasna.

Kako naprej?

Možnost vidim predvsem v konceptu, ki bi ga soustvarili nestrankarski strokovnjaki iz različnih področij, ki bi bili ideološko neopredeljeni. Ko bo koncept izdelan, ga mora sprejeti ljudstvo na referendumu in ga uveljaviti – ali v obliki ustavnega zakona ali ga integrirati v ustavo tako, da ga politika ne bo mogla spreminjati po svojem okusu. Ni važno, kdo bo napisal vizijo, pomembno je, da se sproži val sprememb.

Kot večkrat poudarjam: v naravi ni revolucije, je samo evolucija, zato se morajo spremembe zgoditi postopoma, sicer bodo nastali problemi, kar se je v zgodovini že pokazalo. Arabska pomlad, ki se je zgodila impulzivno, iz nezadovoljstva, a brez premisleka in jasne strategije, je prinesla ravno nasprotno od zaželenega. Na oblast je prišel še hujši režim z večjimi kršitvami človekovih pravic in zagovorniki demokracije so zdaj povsem utihnili. Civilizacija je ogromen stroj, ki deluje po svojih mehanizmih. Če si želimo začeti spremembe, se bodo te pokazale šele čez sto let.

Glede na vaše besede prihodnost ni videti prav nič optimistična. Celo brez -perspektive.

(nasmešek) Morda res tako zveni. A ravno s tem, da poznamo zakone delovanja mehanizmov civilizacije, imamo večjo možnost izbire. Poglejte, v naši družbi se dogaja nepregledno število procesov, nekateri so zelo negativni, drugi pozitivni. Gre samo za stvar osebne ocene. Za koordinatni sistem, iz katerega gledamo na stvari. Da razumemo, kaj se dogaja, moramo na civilizacijo pogledati kot na vlak, ki drvi v točno določeno smer. Tu gre za našo osebno odločitev: ali bomo ostali na drvečem vlaku ali bomo izstopili in opazovali vlak, kako drvi mimo.

Mar ni vloga opazovalca pasivna vloga?

V tem primeru je ravno obratno. Če se usedeš na vlak, ki mu pravimo civilizacija, se moraš zavedati, da ima določeno smer in hitrost, ničesar ne moreš spremeniti. Opazovalec je v tem primeru bolj svobodna pozicija, stojiš na postaji, opazuješ drveči vlak in se sam odločaš, ali boš stopil na ta vlak ali boš morda stopil na drug vlak, ki je na drugem tiru in gre v drugo smer.

Namen vsega, o čemer sva govorila, je poskus, da bi razumeli, kaj pomeni sedeti na tem vlaku naše civilizacije in kakšne so njegove zakonitosti, da bi lažje izstopili iz njega in stopili na drug vlak.

Kako?

Na nivoju celotne družbe tega ne morem reči, ker ne vem. Po moji oceni je to nemogoče, ker se je v objektivni realnosti vse že zgodilo, in če smo že na tej liniji, ne moremo spreminjati ničesar. A individualno je to mogoče. Kot posamezniki se lahko odločimo, ali se bomo odpeljali s tem vlakom ali bomo stopili na drugega. Smernice tega vlaka so definirane v konceptu razvoja naše civilizacije.

Še enkrat: kdo je ustvaril ta koncept?

Ta koncept je bil ustvarjen v prapreteklosti, ustvarili so ga naši prapredniki, ki so bili na zelo visoki razvojni stopnji, zato so nam danes njihova dejanja in vizije težko razumljivi. Mi lahko samo vidimo posledice in rezultate njihovih odločitev. Večinoma nezavedno nadaljujemo linijo, ki so jo načrtali naši predniki. Zdaj bi bilo preveč kompleksno, če bi rekel, da smo naši predniki v resnici mi sami, v drugi časovni realnosti, ker tega razumsko ne bi dojeli. Gre za to, da smo zaradi koncepta, ki smo ga sprejeli pred nekaj tisoč leti, tukaj, kjer smo danes.

Imamo torej v tem trenutku nešteto možnosti, da se prestavimo iz ene resničnosti v drugo, na primer, v resničnost, v kateri ne bo trpljenja, v resničnost, v kateri se bolezen še ni začela, v resničnost, v kateri smo na poti do tega, da bomo dosegli svoj cilj, poslanstvo, karkoli že?

Na tej točki se lahko vprašamo predvsem to, na kateri vlak lahko stopim, če se ne želim usesti na drveči vlak naše civilizacije, ki pelje tja, kamor pač pelje. Na žalost se ne moremo usesti na vlak, ki pelje v nasprotno smer. Tudi na peronu, na katerem čakamo, vlaki peljejo v podobno smer. Lahko pa se usedemo na drug vlak, ki gre v podobno smer in vendar na ključnih postajah zavije v malo drugačno smer. Čez nekaj časa spet prestopimo na drug vlak, ki spet zavije malo vstran, nato spet na drugega. Nato se lahko s prestopi z vlaka na vlak odpeljemo v smer, kjer je manj trpljenja, manj bolezní, zastrupljanja narave, manj sovraštva, ni vojn, ni epidemij in tako naprej. To so različice resničnosti. Kaj se dogaja, je odvisno od sistema vrednot, ki je zafiksiran v naši kulturi, v našem jeziku, v našem sistemu razmišljanja.

Še vedno ne razumem: kako si kot posamezniki lahko izberemo resničnost, ki je za nas najbolj smiselna, najbolj -'ustvarjalna'?

Najprej je treba razviti nekaj, kar imenujem 'aktivni opazovalec'. To pomeni, da človek intenzivno opazuje svet, odnose okrog sebe, in se hkrati ves čas zaveda, da je opazovalec. Večina ljudi o sebi sicer misli, da opazujejo aktivno, da aktivno sodelujejo v določenih poslovnih pogovorih, pogajanjih, a v resnici delujejo po standardnih programih, ki so produkt vzgoje, družbe ... Če to vajo aktivnega opazovanja sveta, ljudi, njihovih reakcij, naših odzivov nanje, delamo dovolj dolgo, se znamo dvigniti nad določeno bolečo ali zapleteno čustveno situacijo in nanjo pogledati z drugega zornega kota. Za aktivnega opazovalca obstaja samo dejstvo. Ni čustvene in osebne vpletenosti. Tisto, čemur pravimo osebnost, je predvsem produkt delovanja običajnih jazov, ki so privzgojeni: jaz konfliktni človek, jaz uspešnej, jaz borec, jaz luzer in tako naprej.

Hočete reči, da o tem, katerega od teh jazov bo vključil v določeni situaciji, ne odloča človek sam?

Običajno ne. Morda mislimo, da odločamo o tem, a v resnici se vse dogaja popolnoma avtomatično. Ko človek pride domov, odloži obleko, spremeni tudi svoj jaz, ki doma deluje popolnoma drugače kot v službi. Vsak jaz ima svojo priljubljeno obleko in svoj priljubljeni način govora. Ampak vsi ti jazi so programska oprema, ki smo jo dobili v procesu vzgoje in socializacije. Človek vsakič znova pade v določeno situacijo, ki aktivira določen program. Smo ujetniki čustev, ujetniki privzgojenega načina odzivanja na dogodke.

S tega vidika sodobni človek spada v kategorijo zapletenega zahtevnega računalnika, stroja. Problem naše družbe, našega časa je, da ta stroj čedalje bolj izgublja sposobnost racionalnega razmišljanja in upravljanja samega sebe. Ta naš 'racionalni jaz' oziroma uporabnik tega stroja je čedalje manj priseben. To je tragedija naše družbe.

Prej ste rekli, da lahko kot posamezniki stopimo na drug, vzporeden vlak, v drugo, vzporedno resničnost? Kako si lahko z našimi možgani razlagamo te vzporedne resničnosti, vzporedne koncepte civilizacije?

Kot sem rekel, so v preteklosti živeli bistveno bolj razviti ljudje, z večjim potencialom in zmožnostmi, lažje so videli holistično sliko sveta, vesolja in zato lažje izbirali med različnimi koncepti razvoja civilizacij. Seveda pri izbiri ni sodeloval običajen posameznik, temveč skupine svečenikov, ki so bili bolj izobraženi, imeli so več znanja. Svečeniki so odločili, katero možnost razvoja bodo izbrali; teh konceptov je bilo več in tako tudi več možnosti izbire. Naše linije oziroma smeri razvoja dogodkov so šle počasi narazen, eni so šli v eno in drugi v drugo smer razvoja, kot vlaki, o katerih sva govorila. Rezultat tega je, da lahko obstajamo v drugih vzporednih resničnostih. Živimo pa koncept civilizacije, ki smo ga takrat izbrali. ■

Tekst Vesna Milek

Foto Jure Eržen